Οδοιπορικό μνήμης στις δίκες (υπόθεση «250 ενεργειών», σχέδιου απόδρασης) Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς – Χρήστος Τσάκαλος

(κι ένας πρώτος απολογισμός)

i) Ποινές σε χρόνο μετά θάνατο

Συνήθως όταν τελειώνει κάτι, κοιτάμε μόνο τον λογαριασμό που κάναμε. Μετράμε το κέρδος και τις ζημιές.

Σπάνια γυρνάμε το χρόνο πίσω, για να αναλογιστούμε τη διαδρομή που έφερε το τελικό αποτέλεσμα. Και ακόμα πιο σπάνια κοιτάμε μπροστά για να δούμε ποιος είναι ο καινούργιος ορίζοντας που ξεπροβάλλει, όταν το σήμερα, γίνει χθες…

Πριν 2 εβδομάδες τελείωσαν δύο δικαστήρια εναντίον της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Το ένα διήρκησε περίπου 3 χρόνια κι ήταν για την υπόθεση των 250 επιθέσεων της οργάνωσης και το άλλο κράτησε 5 επεισοδιακούς μήνες με διαρκείς εντάσεις με την πρόεδρο και ήταν για το σχέδιο απόδρασης.

Για όσους αναλάβαμε την πολιτική ευθύνη για τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς και υπερασπίσαμε την οργάνωση και τις ενέργειές της το πρώτο δικαστήριο μας καταδίκασε από 28 έως 21 χρόνια τον καθένα και το δεύτερο σε 115 χρόνια…

Το πρώτο συμπέρασμα είναι ότι οι δικαστές πιστεύουν στη μεταθάνατο ζωή, καθώς για τις ποινές αυτές δεν φτάνει μία ανθρώπινη ζωή.

Το δεύτερο συμπέρασμα είναι, ότι η επιλογή του αντάρτικου πόλης και η ένοπλη αναρχική δράση εξακολουθεί να φοβίζει την εξουσία…

ii) Το σκηνικό της παράστασης.

Ας δούμε, όμως, πρώτα το σκηνικό που εξελίχθηκε η παράσταση. Γενικά δεν μου αρέσει η λογική της θυματοποίησης με την εξιστόρηση υπερβολών που απλά συντηρούν φοβικούς μύθους. **Αν θέλουμε να νικήσουμε τον φόβο, θα πρέπει να τον κοιτάξουμε κατάματα κι όχι να τον μεγενθύνουμε… Ίσως η τραγικοποίηση των γεγονότων κάνει πιο ενδιαφέρουσα την αφήγηση, όμως απομακρύνει την αλήθεια.**

Το δικαστήριο για τις 250 επιθέσεις της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς (ο ακριβής αριθμός είναι 148 ενέργειες, όμως η υπόθεση έμεινε γνωστή ως «υπόθεση των 250») χαρακτηριζόταν από μία σχετικά ήπια και μετριοπαθή στάση των δικαστών απέναντι μας, ως προς τη συμπεριφορά τους.

Κατά τη διάρκεια της δίκης, η σύνθεση του δικαστηρίου επέλεξε μία βελούδινη χαλαρότητα, ως προς κάποια τεχνικά ζητήματα (ώρα προσέλευσης, διακοπή της δίκης όταν συνέπεπτε χρονικά με την δίκη της Χ.Α. κ.α.)

Προφανώς, αυτό ήταν κυρίως αποτέλεσμα της στάσης που κρατήσαμε στο δικαστήριο. Όταν απ’ την πρώτη στιγμή στη δίκη, δηλώσαμε ότι αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς και αδιαφορούμε για το ποινικό κόστος, ουσιαστικά απενεργοποιήσαμε το βασικό τους φόβητρο.

Τους αφαιρέσαμε το πλεονέκτημα της άσκησης φόβου μέσω της τιμωρίας των ποινών. Αμήχανοι, πλέον, οι δικαστές ένιωθαν συχνά έξω απ'τα νερά τους.

Παράλληλα οι πολιτικές δηλώσεις που γίνονταν, οι τοποθετήσεις και οι ερωτήσεις στους μάρτυρες που αναδείκνυαν τα πολιτικά κίνητρα των πράξεών μας, απ' τη μεριά μας, επιβεβαίωναν το γεγονός ότι πρόκειται για μία πολιτική δίκη παρόλο που οι δικαστές το αρνούνταν απ' την πρώτη στιγμή.

iii) Πολιτικοί συμβολισμοί και ποινικοί παραδειγματισμοί.

Κάθε δίκη εναντίον μίας αναρχικής ένοπλης οργάνωσης παράγει έναν συμβολισμό και έναν παραδειγματισμό.

Έναν πολιτικό συμβολισμό, καθώς θέλει να αποπολιτικοποιήσει την υπόθεση και να την παρουσιάσει ως μία καθαρά ποινική αξιολόγηση γεγονότων. Και έναν ποινικό παραδειγματισμό, καθώς μέσα απ' τις μακροχρόνιες ποινές που θα καταδικάσει επιδιώκει να φοβίσει νέους συντρόφους και να τους απομακρύνει από την επιλογή του αντάρτικου πόλης.

Τον πολιτικό συμβολισμό είναι στο χέρι μας να τον αντιστρέψουμε και να τον γυρίσουμε μπούμερανγκ εναντίον των ηθικών αυτουργών του.

Στη δίκη των «250 επιθέσεων», ενώ στην αρχή οι δικαστές αρνήθηκαν τον πολιτικό της χαρακτήρα, τελικά κατά τη διάρκεια της δίκης τόσο ο πρόεδρος, συχνά ανέφερε «εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με κατηγορούμενους του «κοινού ποινικού εγκλήματος», όσο κι ο εισαγγελέας έκανε ιστορική αναδρομή στη γαλλική επανάσταση και μιλούσε για το φαινόμενο των ενόπλων ομάδων επαναστατικής βίας.

Καταφέραμε, λοιπόν, να μετατρέψουμε την αίθουσα του δικαστηρίου σε ένα πεδίο πολιτικής αντιπαράθεσης.

Απ' την μια βρισκόμασταν εμείς ένα κομμάτι του κόσμου της αναρχίας και της επανάστασης κι απ' την άλλη κάθονταν οι δικαστές εκπρόσωποι του νόμου και της τάξης.

Θα μπορούσε να πει κάποιος «σας ενδιαφέρει η γνώμη των δικαστών;». **Προφανώς όχι, το να κερδίζεις όμως την αναγνώριση της πολιτικής σου ταυτότητας , το φόβο, αλλά ακόμα και το σεβασμό σε μερικές περιπτώσεις, του χειρότερου εχθρού σου, είναι μία μικρή νίκη…**

Η εξουσία λυσσασμένα δεν αναγνωρίζει την έννοια του πολιτικού κρατούμενου, γιατί τότε θα ήταν αναγκασμένη να αναγνωρίσει την ύπαρξη του αναρχικού επαναστατικού πολέμου.

Σε αυτές τις δίκες, το πιο αρτηριοσκληρωτικό κομμάτι της εξουσίας, οι δικαστές αναγνωρίζουν όχι απλά ότι υπάρχει πόλεμος ενάντια στην εξουσία, αλλά ότι όλοι εμείς οι πολιτικοί κρατούμενοι, είμαστε αιχμάλωτοι αυτού του πολέμου…

iv) Δίκη…χωρίς υπόθεση.

Οι δικαστές σε αυτήν την δίκη είχαν μία ακόμη δυσκολία… Δεν είχαν υπόθεση…

Είχαν απέναντί τους 18 κατηγορούμενους, 680 μάρτυρες, 148 επιθέσεις και ούτε ένα στοιχείο…

Οι μισοί απ' τους κατηγορούμενους δήλωναν αναρχικοί, αλλά αρνούνταν τη συμμετοχή τους στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς και οι άλλοι μισοί ως αναρχικοί αντάρτες πόλης, στηρίζαμε την οργάνωση και τις ενέργειές της, αλλά προφανώς δεν δίναμε ΚΑΝΕΝΑ στοιχείο στον εχθρό, για το που ήμασταν και ποιες ενέργειες έκανε ο καθένας προσωπικά.

Το τονίζω αυτό, γιατί συχνά, υπάρχει μια σύγχιση.

«Αναλαμβάνω την ευθύνη» της συμμετοχής σε μία αναρχική οργάνωση σημαίνει στηρίζω πολιτικά την ίδια και όλες τις ενέργειές της, ΑΛΛΑ σε καμία περίπτωση δεν μιλάω συγκεκριμένα για το που ήμουν και τι έκανα. Κάτι τέτοιο θα διευκόλυνε επιχειρησιακά τις αρχές, στο να κατανοήσουν το modus operandi μιας οργάνωσης. Αντίθετα, προστατεύουμε την συνωμοτικότητα της ομάδας για αυτό και στον ανακριτή δεν λέμε κουβέντα και δεν απολογούμαστε. Δεν μιλάμε, λοιπόν, με τον εχθρό, ας βρει μόνος του τα στοιχεία για να μας καταδικάσει…

ν) Η χρονομηχανή… του κατηγορητηρίου

Στη συγκεκριμένη υπόθεση, στοιχεία δεν υπήρχαν (ούτε δακτυλικά αποτυπώματα, ούτε DNA, ούτε αναγνωρίσεις, ούτε τίποτα – εκτός από μία επίθεση από τις 148, που όμως δεν μπορούσε να καλύψει τις υπόλοιπες 147!!!)

Ούτε μπορούσαν να εφευρεθούν…

Όμως, όταν η πραγματικότητα δεν βολεύει την εξουσία… τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα…

Το Μάρτιο του 2011 μετά από έφοδο των ΕΚΑΜ σε κρησφύγετο στο Βόλο, κλείνει ο κύκλος συλλήψεων της πρώτης γενιάς της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Μετά από μερικούς μήνες συλλογικά ως οργάνωση εκδίδουμε την μπροσούρα «**Ο Ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει»**. Μία μπροσούρα που είναι χωρισμένη σε δύο κομμάτια. Στο ένα υπάρχει ένα πολιτικό κείμενο με τις υπογραφές μας, στο οποίο μιλάμε για την παρακαταθήκη, αλλά και για την προοπτική της συνέχισης της οργάνωσης. Στο άλλο υπάρχει ένα χρονολόγιο της δράσης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς απ' τον Γενάρη του 2008 έως το 2011 που συντάχθηκε και επιμελήθηκε απ' τους «αλληλέγγυους/ες στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς» που υπογράφουν το κείμενο.

Αυτή η μπροσούρα ήταν το διαβιβαστικό της αντιτρομοκρατικής για να υπάρξει η «υπόθεση των 250 επιθέσεων της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς».

Με αυτήν την μπροσούρα, καταδικαστήκαμε και οι 9 σύντροφοι της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς (ο Θεόφιλος Μαυρόπουλος συμμετέχει στν οργάνωση από το 2012 και μετά…) συνολικά σε 300 χρόνια φυλακής όλοι μαζί.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου κατά την ανάγνωση της απόφασης ανέφερε: *«Για κανέναν απ' τους κατηγορούμενους δεν υπάρχει κάποιο στοιχείο που να αποδεικνύει τη φυσική συμμετοχή σε οποιαδήποτε ενέργεια. Όμως, οι κατηγορούμενοι που υπέγραψαν το «ο Ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει…» παρείχαν μέσω του κειμένου τους ψυχική συνδρομή στους άγνωστους φυσικούς αυτουργούς που τέλεσαν όλες τις πράξεις της οργάνωσης»…*

Έτσι καταδικαστήκαμε για εκρήξεις, προμήθεια, κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών κατά συναυτουργία και κατ' εξακολούθηση με άλλους άγνωστους δράστες.

Ξεπερνώντας το γεγονός ότι η δημοκρατία καταδικάζει με βάση πολιτικά κείμενα, βρισκόμαστε μπροστά σε έναν νέο γκρεμό της λογικής…

Πως είναι δυνατόν να υπάρχει ψυχική συνδρομή μέσου κειμένου σε προγενέστερες πράξεις;;;

Ακόμα κι αν δεχτούμε την λογική των δικαστών, πως γίνεται ένα κείμενο το οποίο κυκλοφόρησε το 2011 να προτρέπει ψυχικά σε πράξεις που πραγματοποιήθηκαν το 2008!!

Μόνο μέσω χρονομηχανής θα μπορούσε να έχει συμβεί αυτό…

vi) **"Και για όσα ξέχασα… ένοχοι»** (φράση του εισαγγελέα κατά την αγόρευση στην πρώτη δίκη της 17Ν.)

Για να μην χάσουμε την ουσία…

Προφανώς, κάθε ενέργεια της οργάνωσης ήταν δικιά μας. Όχι με την έννοια της ιδιοκτησίας, αλλά με την έννοια της συμμετοχής. Ήταν το δικό μας χτυποκάρδι, η δικιά μας αγωνία, οι ατελείωτες ώρες σχεδιασμού, οι εναλλακτικές διαδρομές, οι πρόβες, τα κοιτάγματα του στόχου, οι τελευταίες λεπτομέρειες στη συνδεσμολογία του εκρηκτικού μηχανισμού και η απίστευτη χαρά που μας πλημμύριζε, όταν στο φευγιό μας ακουγόταν η έκρηξη που δεν σεβόταν τον ήσυχο ύπνο του κοινωνικού νεκροταφείου. Το πιο σημαντικό ήταν πως η επιλογή του αντάρτικου πόλης ήταν και είναι ο δικός μας τρόπος για να επιταχύνουμε την αναρχική επανάσταση στο εδώ και τώρα. Να μεταφέρουμε το μήνυμα ότι η εξουσία δεν είναι άτρωτη κι ότι μπορούμε να δημιουργήσουμε μια ελεύθερη ζωή.

Δεν υπάρχουν ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί. Υπάρχουν αναρχικοί αντάρτες πόλης και οι πράξεις τους. Αυτό είμαστε.

Όμως, θα ήταν έλλειψη να μην αναδείξουμε την αλαζονεία που μεθά τις δικαστικές αποφάσεις. Μπορεί να μην μας ενδιαφέρει το ποινικό κόστος της καταδίκης απ'τα δικαστήρια του εχθρού, για αυτό εμείς δεν ζητάμε ελαφρυντικά, μας ενδιαφέρει όμως να αντιληφθούμε τη στρατηγική του αντιπάλου.

Γιατί όταν δείχνεις την ασχήμια και την υποκρισία του, φανερώνεις και τα τρωτά του σημεία.

Το δικαστήριο αυτό ήταν ένα δικαστήριο τεχνικής.

Η δικογραφία των «250 επιθέσεων» μπήκε σφήνα για να δημιουργήσει υποδικία και να μπλοκάρει 18μηνα αποφυλακίσεων (απ'τα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς θα αποφυλακίζονταν ο Γεράσιμος Τσάκαλος, ο Γιώργος Πολύδωρος, η Όλγα Οικονομίδου και ο Θεόφιλος Μαυρόπουλος).

Αυτό ήταν το βασικό ποινικό σκέλος της. Οι ποινές που επιβλήθηκαν τελικώς προστέθηκαν στις ήδη υπάρχουσες, συνθέτοντας έναν ποινικό παραλογισμό, αφού δεν φτάνουν ούτε δύο ζωές για να τις εκτίσεις.

Παράλληλα, παρήγαγε έναν επιπλέον πολιτικό συμβολισμό. Έστειλε ένα μήνυμα.

Όσοι αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη και μέσα στα δικαστήρια υπερασπίζονται την οργάνωση που συμμετέχουν, θα καταδικάζονται διαρκώς, είτε υπάρχουν στοιχεία, είτε όχι…

Η εποχή μας, θα μας συμβούλευε να διαλέξουμε τον εύκολο δρόμο. Θα μπορούσαμε να καμουφλαριστούμε πίσω από γενικόλογες αγωνιστικές ρητορείες, αλλά να μείνουμε μακριά απ' τις δράσεις της οργάνωσης. Θα ήταν ψέμα να πούμε ότι δεν λογαριάζουμε τη φυλακή. Τα κάγκελα και η απομόνωση είναι το ίδιο άσχημα για όλους. Μα είναι πιο άσχημο, να είσαι προδότης του εαυτού σου…

Κάποιοι θα πουν «μα το να χρησιμοποιείς το ψέμα απέναντι στον εχθρό είναι θεμιτό σαν μέσο».

Όμως αν το παίζαμε «αθώοι» δεν θα λέγαμε ψέματα μόνο απέναντι στον εχθρό. Ούτε μόνο απέναντι στους εαυτούς μας. Αλλά και σε όλους αυτούς τους νέους άγνωστους – γνωστούς συντρόφους που τους καλούμε να περάσουν στον ένοπλο αγώνα και να αγωνιστούν για την ελευθερία. Πως θα λέγαμε σε αυτούς τους συντρόφους ότι ο αγώνας αξίζει ακόμα κι αν ο δρόμος είναι κακοτράχαλος, συχνά μοναχικός, με τη φυλακή και τον θάνατο να παραμονεύει, αν εμείς οι ίδιοι προδίδαμε την ιστορία μας…

Γιατί, η μνήμη, είναι ο πιο αυστηρός κριτής… και δεν ξεχνάει κανέναν…

Αντίθετα, η περιφρόνηση απέναντι στους δικαστές, το χαμόγελο απέναντι στην αιχμαλωσία, η συντροφικότητα απέναντι στη μοναξιά και το σιδερένιο πείσμα για συνέχιση του αγώνα, είναι η αφήγηση της δικής μας ζωής… ο δικός μας πολιτικός συμβολισμός…

ΕΙΜΑΣΤΕ και θα παραμείνουμε εχθροί κάθε εξουσίας…

Όσα είπαμε εξακολουθούν να ισχύουν…

Ραντεβού στη συνέχεια του αγώνα…

Τσάκαλος Χρήστος, μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς – FAI/IRF / Πυρήνας Αντάρτικου Πόλης

(συνεχίζεται με τον πολιτικό απολογισμό της δίκης για το σχέδιο απόδρασης)